

[Lilli Gyldenkilde]

at man ikke kan afvise, at det har med den debat at gøre, som vi har her om de ældres vilkår. Jeg vil dog godt advare imod, at man nu gør det til en debat om privathospitaler eller offentlige hospitaler, og så kan jeg ikke afholde mig, selv om jeg gerne vil være meget venlig over for Venstres ordfører, fra at sige, at nu har man haft ansvaret for hospitalssektoren i 10 år, og ventelisterne er jo ikke faldet på de 10 år, og den regering, der sidder nu, har jo ikke siddet ved magten så længe. Så skal vi nu ikke give den en chance?

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er et vigtigt og selvstændigt mål for Det Konservative Folkeparti at sikre alle mulighed for at få en tryk og værdig alderdom. Et samfund, der ikke behandler de ældre og gamle anstændigt, er efter vores opfattelse et dårligt samfund. Så enkelt er det.

Mennesker bliver jo ikke ens, fordi de bliver ældre. Tværtimod er mennesker i den tredje alder lige så forskellige som alle andre. Derfor kan de fælles behov for bl.a. tryghed og værdighed, aktivitet og pleje ikke dækkes med nogle få ensartede tilbud til alle. Mange pensionister kan ikke alene klare sig selv i en lang årrække, men har også overskud til at hjælpe andre.

Kernen i Det Konservative Folkepartis krav til de kommende års indsats på ældreområdet kan derfor karakteriseres med fire helt centrale nøgleord: mangfoldighed og individualitet, fleksibilitet og valgfrihed. Det skal præge, ja gennemsyre, mulighederne og tilbudene, som skal være af høj og betryggende kvalitet.

Derudover er vi overbeviste om, at der er et stadig større behov for at se ældrepolitikken i sammenhæng med en mere aktiv seniorpolitik. Alderspensionisterne rækker jo fra de 60- til de over 100-årige. Derfor kunne vi måske godt have ønsket os, at denne forespørgsel ikke kun var blevet rettet til socialministeren, men også havde involveret arbejdsministeren.

Men under alle omstændigheder er det godt, at vi har fået ældrepolitikken på Folketingets dagsorden, så de ældre og vi andre kan få lidt styr på, hvad der er i vente fra regeringens side. Det burde jo være ret ligetil for regeringen at give os et klart svar, for den bestemmer jo selv, hvad der skal gennemføres. Det eneste, der kræves, er, at regeringen kan blive enig med sig selv om, hvad den vil.

Alligevel blæser svaret i vinden på flere afgørende punkter, måske netop fordi regeringen ikke ved, hvad den vil, eller ikke kan blive enig om, hvad den vil. Det værste er sådan set, at den heller ikke kan blive enig om ikke at fortælle alt og alle, hvad den ikke er enig om. Det skal da give forvirring og utryghed, og netop utryghed er noget af det allerværste, man kan byde ældre mennesker. Jeg tænker selvfølgelig specielt på den sidste tids uenighed om folkepensionen, hvor den radikale økonomiminister den ene dag varsler, at der i fremtiden ikke er råd til, at alle får folkepension, og hvor statsministeren den næste dag i sin åbningstale siger:

»Folkepensionens grundbeløb skal være det faste fundament for al pensionsopsparring. Det står regeringen urokkeligt fast på.«

Disse totalt modstridende visioner om folkepensionens fremtid fra to helt centrale ministre i den samme regering sættes i relief af regeringens faktiske handlinger. Regeringen har nemlig allerede vedtaget at nedsætte folkepensionens grundbeløb fra januar næste år, hvorved en større del af folkepensionen bliver gjort indtægtsafhængig. Vi forstår godt, at mange pensionister og pensionssparere er blevet usikre på fremtiden, men lad mig i hvert fald slå fast, at vi fra konservativ side fortsat vil gøre alt, hvad vi kan, for at bevare folkepensionen som et gode, alle har ret til også i fremtiden. Derudover skal den private pensionsopsparring fremmes.

Boliger former mennesker, også når vi er blevet ældre. Derfor er valget af hjemmets fysiske ramme så fantastisk afgørende for den enkelte. De krav, en bolig skal leve op til, skifter for de fleste over et langt livsforløb. Ideen om, at ældre skal have mulighed for at blive længst muligt i eget hjem, har aldrig skullet forstås som et definitivt alternativ til plejehjem. Lige så lidt har det været meningen, at eksempelvis en 90-årig partout skulle sidde muttersalene i sin 250 m² store villa, som dækkede et behov, dengang børnene boede hjemme. Tanken har alene været at imødekomme det overvældende flertal af ældre, som ønskede at klare sig selv i egne selvvalgte rammer.

For de fleste har det så været ensbetydende med ønsket om at blive længst muligt i egen, selvstændig bolig. Men forudsætningen er selvfølgelig, at de nødvendige støtteforanstalt-